

pondělí 23. září

PROGRAM
A VSTUPENKY

festivalfinale.cz

37.

Film Festival Finále Plzeň

**Náš
REGION**

hlavní partner
festivalových
novin

Mám rád pevné základy

Foto: Jan Kantor

S Vojtěchem Vodochodským, představitelem hlavní role v úspěšných Vlnách, jsme si povídali o tom, jak se mu hraje s režiséry s jasnou vizí, hereckých vzorech i přípravách na role v dobových filmech.

Vlny jsou příběhem o civilním hrdinství, do kterého se vaše postava zprvu moc nemá. Musí si projít cestou, která ho k hrdinským činům dovede. Jak jste si vysvětlil spolupráci Tomáše s STB?

Vzhledem k tomu, že byl postaven před takovou velkou volbu - ochránit rodinu nebo zachovat si čest a důstojnost, tak bych si asi vybral stejně, kdybych měl mladšího brácha. Já mám teda starší

ségru, ale asi bych volil stejně jako on.

Je nějaká historická postava, ať už česká, nebo světová, kterou víte, že byste z morálního hlediska hrát nechtěl?

Záleží, jak by ta postava byla interpretovaná. Dovedu si představit, že bych hrál i Hitlera, nebo další takové zrůdy, pokud by samozřejmě byly ukázané v tom světle, v jakém opravdu existovaly. Aby je to neglorifikovalo. Pokud by to byl nějaký velký šmejda, o kterém by ten film vypovídal jako o pozitivním člověku, tak bych s tím problém měl. Třeba teď Andrew Tate - šovinista, machochista, který nenávidí ženy, teď se dokonce i zjistilo, že je zotročoval a prodá-

val jako prostitutky, i mladé holky a děti. A bohužel k němu vzhlíží spousta mladých kluků, je to podle mě fakt velký antihrdina téhle doby. Kdybych měl hrát třeba jeho - jasně, že nebudu - ale kdybych měl, dával bych si velký pozor, aby ten film ukázal, že je to fakt velký šmejda a film ho nevybarvuje v lepším světle.

V rozhovoru pro Spotlight jste přiznal, že kdyby vás někdo pozval bez kontextu na film z roku 1968, možná byste zůstal doma. Jak vnímáte český trend filmů z roku 1968? V čem vám Vlny přišly jiné a čím vás scénář přesvědčil, že stojí za natočení?

Ted' je mi trochu líto, že jsem se takhle nešikovně vyjádřil, já jsem

na to v těch rozhovorech občas odborník. Takhle, já jsem měl pocit, že o tom osmašedesátém se už řeklo hodně a říkal jsem si, jestli máme ještě něco, co o tom říct nového. Ze školy jsem věděl, co se stalo, od rodičů, od prarodičů jsem věděl, co se stalo, spousta filmů o tom vzniklo. Peřlisky jsem viděl, i další filmy. Říkal jsem si: tak co víc tady k tomu ještě máme? Neříkám, že bych na takové filmy nešel, ale není to pro mě atraktivní téma. Mám rád, když jsou ty filmy trochu „nová krev“, když se řeší třeba otázky naší generace a tak podobně. Ale na tom scénáři u Jirky mě zaujalo právě to, že to nevypráví příběh okupace, ale příběh redaktorů Československého rozhlasu a to mi na

Foto: Jan Kantor

tom bylo sympatické od začátku. Že jsem se dozvěděl něco nového o Československém rozhlasu a o jeho relevanci v té době, a taky ten způsob a styl vyprávění ve Vlnách byl prostě zábavný. A jak Jirka Mádl často říká, on chtěl, aby to bylo zábavné, což myslím, že dokázal. I u takhle dobového filmu, u tématu, které jsme už několikrát recyklovali, zvládnul to udělat dynamicky a sexy.

Hrajete ve filmech z různých dob, jste v Králi Šumavy ze 40. let, ve Vlnách z 60., i vetě z 70.-80. Unímáte při natáčení rozdíly v jednotlivých obdobích? Nebo je „dobovka“ prostě „dobovka“? Říká se tomu „neviditelná práce“. To je to, co si herec připraví za půdu doma. Nikdo mu to ale vložene nenakáže. Jsou režiséři, kteří řeknou „hele, byl bych rád, kdyby sis přečetl tuhle knížku k tomu filmu, nebo se kouknul na tohle video, ono ti to hodí nějakou atmosféru, nebo si z toho vybereš, co ti bude sloužit.“ A myslím si, že slovo sloužit je v tomhle kontextu důležité, protože si jako herec pak té přípravy ideálně uděláte co nejvíc, i když vám z toho ve finále poslouží třeba jen desetina. Ale je dobré, že vám ta příprava dá nějaké pevné mantinely, ve kterých se potom pohybujete a prostě nesáhnete úplně vedle mimo tu dobu. Myslím si, že kontext doby je dobré znát. Zároveň je od toho na place režisér, skript a dramaturg, aby vám to ohlídl, i kdybyste o tom nevěděli vůbec nic.

Uvádí se o vás, že jste měl nějaké problémy na DAMU. Jaký máte postoj ke studiu herectví na školách?

To jsem na sebe bohužel prozradil. Myslím si, že na těch školách, ať je to filmová nebo divadelní, vás spíš vedou k tomu, aby ve vás vypěstovali bohatý vnitřní život. Nebo naučili nějakou řemeslnost nebo technikálie toho řemesla. Snaží se vás nějak „rozbarvit“, abyste byl zajímavá osobnost. Na sobě jsem ale vyzoroval, že nejdůležitější je vybudovat si nějaké vlastní know-how, které přichází jediné se zkušenostmi. A to se může dít jediné tak, že vám někdo dá práci a vy se pak učíte metodou pokus-omyl. Na škole do vás mohou dít, co chtějí, spoustu vám toho předat, ale nakonec jste před kamerou stejně sám a musíte se sám o sebe opřít. Někomu to trvá měsíce, někomu roky. Mně to trvalo roky. A na škole jsem se bohužel setkal s nějakou netrpělivostí. Přece jenom je tam pořád trochu taková stará, zkosnatělá, neindividuální výuka, chce se od vás, abyste byli univerzálně nejlepší. Na škole, když mi je 20, mám ještě třeba rovnátka, se svojí fyziognomií prostě nemohu zahrát sto dvaceti kilového vesnického burana, který mlátí svojí ženskou. Jako můžu, samozřejmě, ale půjde mi to těžko. A tyhle věci po mně na škole chtěli hned a mně to samozřejmě nešlo a pak mě to zablokovalo, takže jsem ten prvak nějak odtrpěl. Ale pak se to spravilo.

Kdo je váš herecký vzor?

Určitě Oskar Hes. Na prvním místě... Hodně mě teď inspiruje Matthew McConaghey. I v tom, jaký má mindset a jak obecně mluví, nejenom o herectví ale i o životě a naší lidské existenci. Zároveň je fenomenální herec. Navíc jsem teď točil jeden studentský FAMU film a někdo mi z něj vystříhl a poslal záběr s tím, že jsem mu tam podobný. (smích) Mě by to v životě nenapadlo, ale fakt jo. Takže i proto.

Jiří Mádl, scénárista a režisér filmu Vlny, měl prý celkem jasnou představu o celé podobě filmu, u některých scén měl prý dokonce předem jasné, jak dlouho mají trvat a jak rychle má být herecká akce. Jak se vám v tomhle jako herci pracovalo? Jak se dodržoval temporytmus v jednotlivých scénách?

Jsem herec, kterému svědčí, když

má důrazné vedení. Potřebuju věst a vůbec mi to nevadí. Musím ale říct, že to pro mě byl nový způsob práce a zacházení ve vztahu režisér-herce, ještě jsem nezažil nic takhle detailního, konkrétního. Chvillemi jsem se bál, abych v tom neztratil sám sebe, nějakou svojí hereckou přirozenost. Jestli bych to takhle býval zahrál já, kdyby mi to on neřekl, ale vlastně pak jsem pochopil, že je to nakonec vždycky o nějakém kompromisu a že mu vlastně, kdybych se tak cítil, můžu říct a vrátila by se do toho zpátky svoboda. Měl jsem pocit, že mě vede dobře a vyhovovalo mi to.

Cítíte se dobře i v improvizaci?

Jo, improvizaci mám rád. Ale taky mám rád, když jsou postavené pevné základy. Musí mi je někdo postavit. Já si je málokdy postavím sám. Zažil jsem práce, kdy jsem si přečetl scénář a neměl jsem konkrétní představu a říkal jsem si, že mi jí třeba dá ten režisér. A pak přijdete na plac a zjistíte, že režisérovi je to jedno, že jí taky nemá. Tak to mě nebaví. Ale když mi někdo dá pevný mantinely, řekne mi: „ta postava je taková a taková, cejtím to takhle a takhle a teď je to tvoje a zkus něco vymyslet“, to mi nevadí, to mě baví.

Zkoušíte spoustu projektů najednou. Stalo se vám někdy, že by se sobě nějaké dvě postavy tolik podobaly a splývaly vám?

Ne, já stejně hraju všechno stejně, takže ono je to jedno. (smích) Ne, tohle se mi nestalo. Jsou postavy a postavy. Někaké jsou vrstevnaté, nějaké více stylizované. V různých žánrech. A pak jsou postavy v jednodušších scénářích a seriálech, a to už je takový prototyp, který se může opakovat. Ale to se neděje často.... Jen obden. (smích)

Thriller s příchutí absurdity

Režisér Tichých doteků Michal Hogenauer letos představil svůj druhý celovečerní film *Noční klid*, který natočil podle scénáře Marka Šindelky (*Okupace*) a Václava Kadrnky (*Křižáček*). Talentovaná trojice vypráví příběh o muži ve středních letech, který má vše, po čem by mohl toužit: prestižní zaměstnání, krásný byt i přítelkyni. Jedno banální setkání ale kompletně změnil celý jeho život. Hlavního hrdinu uvrhne do nekonečné spirály paranoie.

Atmosférické, vizuálně vybroušené podobenství o současném stavu západní civilizace nabízí kromě znepokojivých scén také momenty absurdního humoru. Ideální program k letošnímu stému výročí úmrtí spisovatele Franze Kafky. Dnešní podvečerní projekci snímku doprovází delegace ve složení režiséra Michala Hogenauera, kameramana Šimona Dvořáčka a představitele hlavní role Marka Gajdoše.

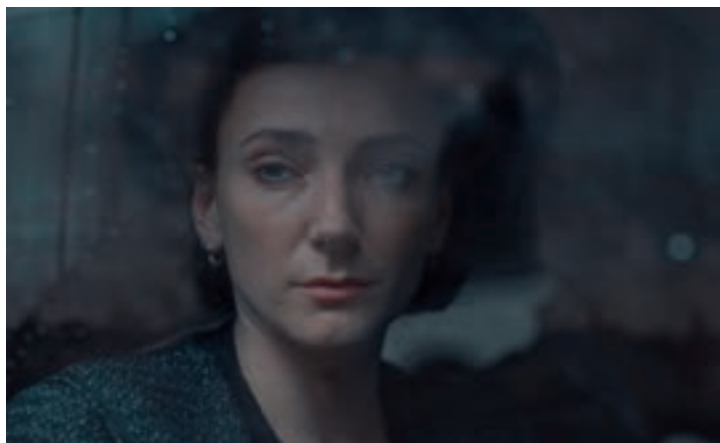
Noční klid

23.9. 17:30 Kinosál, Měšťanská beseda

Slovenský venkov uprostřed války

Na Finále můžete letos vidět i filmy ze slovenské produkce, mezi nimi nový film režisérky Ivety Grófové *Ema a smrtihlav*. Z Bratislavy se během druhé světové války utíká ukrýt na venkov Maďarska Marika, hledá útočiště, kde by jako žena „nečistě krve“ mohla přežít válku. Na venkově se setkává s malým a osamoceným židovským chlapcem, se kterým si vybudují nový pocit bezpečí. To však trvá

jen do doby, než na vesnici přijede německá armáda. Marika se rázem ocitá v centru pozornosti dvou mužů. Kapitána slovenské Hlinkovy gardy a německého nacistického důstojníka Film *Ema a smrtihlav* soutěžil v hlavní kategorii na festivalu v Karlových Varech, na plzeňskou projekci jej doprovází producentka filmu Zuzana Mistríková a herečka hlavní role Alexandra Borbély.

Ema a smrtihlav

23.9. 20:30 Kinosál, Měšťanská beseda

Tatáčům k výročí

Legendární hudební skupina *Tata Bojs* loni oslavila 35 let své existence. Jak se z punkové skupiny, která na základce zpívala o (ne)řádu školní jídelny, stalo oblíbené

bigbeatové trio, a následně alternativní hudební uskupení, oceňované Zlatými anděly? Odpoví vám ti nejpovolanější, kteří stojí v samém centru dění: Milan

Cais alias Bublajs a Marek Huňát alias Mardoša. Kromě nich se o své vzpomínky podělí také další členové kapely, „neustálý host“ Klára Nemravová, hudební vydavatelé, manažeři a další osobnosti spřízněné s „Tatáči“. Originální výtvarné řešení dokumentu vtiskl režisér Marek Najbrt ve spolupráci se scenáristou Robertem Geisle-

rem a herci z pražského divadla Vos-to5. Kolik hudebních dokumentů, které začínají obrazem postapokalyptické pustiny, jste v životě viděli? Projekci filmu doprovází delegace ve složení Marek Najbrt, Petr Koza, Martin Polák, Petra Maceridu.

tata_bojs.doc

23.9. 20:30 Divadlo Dialog

Filmové tipy Ireny Hejdové z Deníku N

Hned dvakrát můžete dnes vidět v Plzni film Vlny, čerstvého českého vyslance do oscarového klání. Strhující novinka Jiřího Mádla po karlovarské premiéře stále kraluje i českým kinům a zcela zaslouženě. Oslava hrdinství redaktorů Českoslo-

venského rozhlasu ze srpna 1968 vyniká výjimečnými hereckými výkony i zdařilým kombinováním archivních a dotočených záběrů v působivém příběhu o ztrátách dobových nadějí.

Vlny
23.9. 20:30 Velký sál, Měšťanská beseda

Ve filmu jde hlavně o spolupráci

Mladou českou herečku Alžbětu Malou jste nejspíš zaznamenali díky seriálům Pět let nebo Smysl pro tumor. Na Finále přijela k sekci Ženy a film, pro něj vybrala snímek Indiánské léto, vidět ji ale můžete také na plátně ve filmech Bratři a Zapisník alkoholičky. Liší se podle ní filmové herectví od seriálového? Natáčení v České televizi od natáčení na Nově? A proč obdivuje Tatanu Dykovou nebo Kláru Melíškovou?

V posledních letech vás lidé mohli vidět na televizních obrazovkách i na plátnech v řadě filmů i seriálů. Která vaše role byla první?

Herecky jsem debutovala ve třetí řadě seriálu Marie Terezie. Ztvárnila jsem v něm Mariannu, dceru titulní panovnice. Z České televize mi zavolali asi měsíc před začátkem natáčení. Herci a herečky se

obvykle obsazují mnohem dříve, ale v tomto případě hledali náhradnici za představitelku, která jim na poslední chvíli odpadla. Šlo o malou roli s minimem dialogů, takže mě obsadili především na základě typu. Jako členka královské rodiny jsem strávila na place třináct natáčecích dnů. Procestovali jsme Kroměříž a mnohá místa na Moravě. Byla to příjemná zkušenost.

Na to konto jste získala roli také v dalším seriálu České televize, Pět let?

Na to konto ne. Na casting k seriálu Pět let mě pozval režisér celého projektu Damián Vondrášek. Zнала jsem jeho předchozí tvorbu a jeho nový projekt se mi líbil, takže jsem byla samozřejmě nadšená. Na castingu jsem potkala Samuela Tomana. Zkoušeli jsme spolu asi tři čtvrtě hodiny, což nebývá zvykem. Hned jsme si sedli

a stejný pocit z nás měl i zbytek přítomných, takže nám role světili. Tentýž den jsem se zúčastnila ještě castingu na roli v seriálu Smysl pro tumor, kterou jsem také dostala. Byl to můj šťastný den.

Kromě toho jste si zahrála také v seriálu, natočeném pro Voyo. Liší se podle vás průběh natáčení ve veřejnoprávní České televizi a na komerční Nově?

To je těžké říct. Na Nově je štáb asi zvyklý pracovat rychleji. Osobně mi bylo trochu bližší prostředí České televize, které ponechává víc prostoru k dotváření díla během natáčení. Ale pro Novu jsem natáčela jen sérii Guru, zatímco s ČT hned tři projekty. A nejvíc nakonec záleží na přítomných lidech, zejména pak na režisérovi, který má zásadní vliv na atmosféru během natáčení.

Zatím jsme mluvili jen o seriálech, ale vy hraje také ve

filmech. Jak jste se dostala od prvního k druhému?

Televize a film nejsou tak docela oddělené světy. Třeba obsazování probíhá úplně stejně, přes castingovou agenturu, nebo na podnět samotného režiséra či režisérky. Během natáčení seriálu Pět let mě oslovila jedna agentura, zda bych se nechtěla zúčastnit konkurzu na roli ve filmu Na západní frontě klid. Tou dobou kvůli covidu ještě všechno probíhalo online, tak jsem sama natočila scénku, na jejímž základě mne vybrali. Ve filmech jsem ale zatím dostala jen vedlejší role, moc ráda bych si zkusila i něco většího.

Jak byste popsala rozdíl mezi hraním ve filmech a seriálech?

Obojí pro mě spojuje fáze přípravy. Postavy, které ztvárňuji si nacvičuji třeba měsíc. Potřebuji je mít podchycené před začátkem natáčení, ať už jde o dlouhý seriál, nebo čtyřminutový film. Rozdíl pak

Tvoříme svět kolem nás...

www.euronovagroup.com

tkví v prostoru, na němž je můžu publiku představit. Diváci a diváčky přirozeně přilnou k postavám, s nimiž strávili více času a znají je z více perspektiv.

Zajímala by vás nějaká konkrétní role?

Samozřejmě jsem nad tím přemýšlela, ale na žádnou konkrétní roli jsem nepřišla. Obecně mě baví hrát postavy, které nejsou jednorozměrné, ale odrážejí pestrost a barevnost skutečného světa. Nikdo není jen dobrý, nebo zlý. S komplexní postavou si navíc můžete víc vyhrát během příprav. Promýšlet ji z různých úhlů pohledu. Ráda také ztvárňuji postavy vymyšlené ženami. Připadá mi, že scenáristka se dokáže snáze vyhnout stereotypům spojeným s ženskými postavami.

Tím mi nahráváte na otázku k letošní sekci Ženy a film, pro níž jste vybrala jeden snímek. Kdo vás oslovil?

Podnět jsem dostala od producentky Julie Žáčkové, která pracuje pro platformu Girls in Film. Ta mě odkázala na uměleckou ředitelku festivalu Lenku Tyrpákovou, která mě přizvala ke skládání sekce. Dostala jsem možnost do programu vybrat jedno libovolné umělecké dílo, na němž se podílela žena.

Měla jste hned jasno, o jakou umělkyni a projekt půjde?

Jako první mě napadla Klára Melíšková, která je podle mě herečkou světového formátu. Uvést jsem chtěla její třídílnou minisérii Podezření, která se však do programu nedala zařadit celá a uvedení jedné epizody by nestačilo k vykreslení jejího výkonu v plné šíři. Následně jsem chtěla představit práci producentky Pavly Janouškové Kubečkové, ale předběhla mě Dianka (Cam Van Nguyen – pozn. red). Všimla jsem si, že mezi vybranými osobnostmi zatím nefiguruje žádná herečka, tak jsem se rozhodla nějakou najít. Volba nakonec padla na Tatianu Dykovou a její herecký debut Indiánské léto.

Proč právě Indiánské léto a Tatiana Dyková?

Jedná se o film, v němž mají hlavní role dvě ženy, což není úplně běžné. Navíc tyto postavy dokázal Saša Gedeon vykreslit neobyčejně citlivě, bez těch stereotypů. Také bylo mým záměrem vybrat si herečku jiné generace, která pracovala v jiné době a v jiném průmyslovém kontextu – byť zase ne příliš vzdáleném. Zajímalo mě,

Foto: Jan Kantor

jak to Tatiana jako mladá holka zvládala, obklopena především mužskými kolegy. Mrzí mě, že se z časových důvodů nemůže projekce na Finále zúčastnit.

Znáte se osobně?

Potkaly jsme se dvakrát. Jednou během natáčení Bratrů, podruhé na premiéře tohoto filmu. Hned po konci projekce jsem jí běžela pográtulovat a říct, jak na mě její výkon zapůsobil. Kluci ve filmu hrají bravurně, ale hlavní postavou je pro mě ona. Dokázala totiž nesmírně citlivě, a přitom civilně přiblížit vnitřní svět Zdeny Mašinové, kterou ve filmu hraje. Její výkon se mě dotkl.

Dokázala byste obecně říct, v čem všem je vám právě projev Tatiány Dykové nebo Kláry Melíškové tak blízký?

Obě na mě působí jako silné, cílevědomé ženy. Bojovnice. Současně v sobě mají křehkost, kterou trochu skrývají. Člověk jim to vidí na očích. Jejich herectví je autentické, civilní a jedna jako druhá se dokáží zhostit velmi různorodých

rolí. Nemusí toho udělat moc, přitom jejich výkonu nic nechybí.

Myslíte si, že jde o nacvičený soubor úkonů, které ve výsledku působí autenticky, nebo dobrá herecká kreace vzniká spontánně na place?

Herci a herečky na place musí počítat s technickými parametry natáčení. Postavením kamery, zvukové techniky a tak podobně. Ale pro mě osobně je herectví spíš

intuitivní záležitost. Musíte správně reagovat na druhou osobu, hrát spolu s ní. Jiná věc je, jak výkon nakonec působí a jeho vnímání je silně subjektivní. Co jednomu člověku připadá přirozené, může druhý vnímat jako naučenou sérii nacvičených gest. V souladu s mou hereckou technikou dávám diváčky přednost projevům, z nichž je cítit život.

Rozhovory, reportáže a zprávy ze společnosti a kultury

Koupíte v trafice nebo na www.mojecasopisy.cz

Vrcholná léta skladatelského génia

Smetana

23.9. 18:00 Velký sál, Městská beseda

TIP

Výročí dvou set let od narození skladatele Bedřicha Smetany slaví hudební svět i Česká televize novým intimním životopisným snímkem, oživujícím bustu z učebnic do podoby živého člověka. Patnáctiletému období skladatelova života, které film zachycuje, tvoří dramatický hnací motor Smetanova osudná ztráta sluchu, paradoxně sloužící jako největší inspirace pro včasné dokončení životního díla. Stejně jako profesní a umělecké stránce se film soustředí i na jeho život osobní, na inspiraci láskou k manželce Bettyně i mladé spisovatelce Elišce Krásnohorské. Kostru příběhu navíc tvoří náročná historie prvních let existence Národního divadla, tedy jeho výstavba, požár i jeho znovuotevření v roce 1883, doprovázené inscenací Smetanovy opery Libuše. Režisérem snímku je Marek Najbrt, titulní roli Bedřicha Smetany ztvárnil Václav Neužil. Oba budou společně s dalšími členy filmového štábu v delegaci, která film na světové premiéře na Finále uvede.

Oficiální pojišťovna Finále Plzeň vás zve na
světovou premiéru filmu
Smetana

Oficiální pojišťovna
Finále Plzeň

Portrét obyčejné rodiny

Finále promítne snímek, který si z karlovarského festivalu odnesl cenu Zvláštní uznání poroty v sekci Proxima. Od marca do mája je současným intimním portrétem pětičlenné venkovské rodiny, která se pomalu připravuje na to, že tři už téměř dospělé děti brzy „vyletí z hnízda“. S přicházejícím jarem ale rodiče dětem oznámí nečekanou zprávu - čekají další dítě. Film jde

proti proudu v tom, že nezkoumá skrze komedialitu dysfunkčnost obyčejné rodiny, naopak v něžných detailech ukazuje vzájemné, láskyplné vztahy, plné respektu a vřelosti. Duchovní bohatství postav dokresluje prostředí slovenského venkova. Režisérem snímku je Martin Pavol Repka, absolvent katedry režie na pražské FAMU.

Od marca do mája

23.9. 15:00 Kinosál, Městská beseda

Mrazivý thriller o rozkladu vztahu

Jeden z nejprominentnějších slovenských režisérů současnosti Peter Bebjak (Stínohra, Čára) se vrací s mysteriózním thrillerem Smršť, v němž opět ohledává kořeny zla a pohnutky zločinců. V prostředí horského lázeňského hotelu navíc není nouze ani o duchy a nadpřirozené síly – autor předlohy Jozef

Karika počín dokonce připodobňuje k hororové klasice Osvícení. Přesto se v jádru jedná zejména o intimní portrét rozchádaného páru v podání Tomáše Maštaliře a Anny Geislerové, který kromě manželské krize bojuje i s řadou bolestivých traumat z minulosti.

Smršť

23.9. 17:30 Divadlo Dialog

Z Benátek na Finále

Na filmových festivalech bývají kromě hotových filmů oceňovány také připravované projekty. V roce 2018 filmová nadace „Hvězdy zítřka“ ocenila během karlovarského festivalu plánovaný debut Vojtěcha Strakatého After Party. Nyní máme možnost vidět výsledek jeho dlouholeté práce, který byl premiérově uveden letos na prestižním festivalu v Benátkách. Jeho hlavní hrdinkou je třiačtyřicetiletá Jindřiška,

kteřá se musí vyrovnat s tíživou rodinnou situací. Zjistila totiž, že její otec spadl do dluhové pasti. Mladý režisér a scenárista dokázal celou problematiku vykreslit maximálně věrohodně, neboť vycházel z vlastních zkušeností. Obsáhlý a složitý příběh zkoncentroval do jednoho dne, rámovaného dvěma večírkami. Do hlavní role obsadil začínající herečku Elišku Bašusovou, jejího otce ztvárnil Jan Zadražil.

After Party

23.9. 14:00 Malý sál, Měšťanská beseda

Dnešní mužství

Famufestem a MFDF Ji.hlava oceněný introspektivní dokumentární deník Jana Huška promítne Finále v pondělí. Jan Hušek v něm na sobě samém během několika let zachycoval přeměnu v chlapce na muže v době, kdy se společnost snaží revidovat status mužství. Je lepší být pořádný chlap, nebo být zranitelný? Kde sebrat odvahu k tomu být obojím? Protagonista si společně s námi v deníkových záznamech sám pokládá otázky, odkud pramení potřeba naplňovat maskulinní stereotypy, jak si dítě během zrání vybírá vzory a jak se tvoří jeho ideály. Film doprovází Jan Hušek i členové filmového štábu Matěj Paclík, Patrik Balonek, Jakub Jelínek, Kristýna Hodanová a Valeria Rudoman.

Pochcánek

23.9. 15:00 Divadlo Dialog

O tranzici s empatií a citem

Součástí bohatého programu jsou také filmy, které jinde v Česku na plátně neuvidíte. Jedním z nich je slovensko-český dokumentární film Šťastný člověk, za nímž stojí režisérka Soňa G. Lutherová. Slovenská sociální a vizuální antropoložka, která zaujala (nejen) festivalovou publiku už padesátiminutovým snímkem Zatopené, nyní představuje svůj celovečerní debut o hledání vlastní genderové identity. Spisovatel a grafický designer Marvin Horvat se rozhodl projít tranzicí. Jakým způsobem to nesl jeho manžel a dvě děti? „Chceme oslovit lidi, kteří mohou mít o tématu přechodu jen mlhavou představu; můžeme jim příběh zprostředkovat způsobem, který v nich vzbudí pocit empatie,“ uvedla režisérka. Její dokument, natáčený během čtyř let, nabízí mimořádně citlivý a empatický pohled na tabuizované téma.

Šťastný člověk

23.9. 17:30 JoNáš, Měšťanská beseda

www.kvetinymilt.cz

KVĚTINY MILT

Květiny Milt s.r.o.
V Homolkách 1, Plzeň
(+420) 377 260 970

VODA V AFRICE

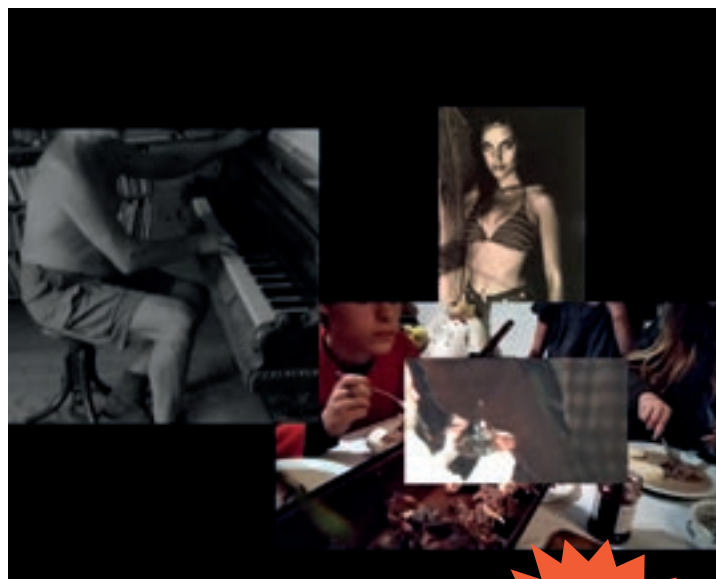
24. ZÁŘÍ OD 15:00 HOD.
VE VELKÉM SÁLE

Nabouraný tanker (Indický oceán/Réunion) – Maličký sopečný Réunion je jedinečnou kombinací Afriky a Evropy, ztracenou uprostřed Indického oceánu. Jeho jedinečné pobřeží se stalo osudným obrovskému tankeru, s nímž si vodní masa pohrává doslova jako s loutkou. Jak dlouho bude železný obr narážet na skalnaté pobřeží nikdo neví.

Osobní záležitost

V létě 2019 upadl divadelní režisér Jan Kačena do kómatu. Jeho partnerka Kateřina Dudová o něm natáčí film, dokument, esej, deník, báseň... tak trochu ho vyvolává zpátky. Dokumentuje věci a lidi, co jí ho nejvíc navrací – trestaného rappera Tylera Durdenna, aktivistického malíře Tadeáše Pochmana a dokumentaristku Helenu Papírníkovou. Bezprostředně zachycuje život mladých bohémů, českého undergroundu a s nečekanou přesvědčivostí zobrazuje složitá témata psychických nemocí a závislostí všeho druhu. Snímek získal Zvláštní uznání v kategorii Česká radost na MFDF Ji.hlava.

Moje nebe je horší než tvoje peklo

23.9. 20:00 JoNáš, Měšťanská beseda
24.9. 15:30 Divadlo Dialog

TIP

STAHUJTE
FINÁLOVOU
APPKU
A MĚJTE
FESTIVAL
KDYKOLIV
PŘI RUCE

EUROSOFTWARE
Hlavní partner festivalu
a chytrých řešení

Download on the
App Store

GET IT ON
Google Play

Krašovská
Aktivita centrum Plzeň

Obytná zóna
Sylván a.s.

VOLNÝ ČAS PRO VŠECHNY GENERACE
prostor sportu, tance a umění

www.krasovska.cz @krasovska_plzen @krasovska30

Redakce Finále

Šéfredaktorka:
Hana Nikodemová

Redaktoři:
Kristýna Jandová
Jan Berge

Fotografie:
Finále fototým

Sazba:
Petr Růžek

Grafický návrh:
Jaroslav Mašek

Korektura:
Hana Mašková